

Acoreu, idò!

22.06.2016 Ivan Alcázar Serrat. Barcelona.

 Comparteix a Twitter

 Comparteix a Facebook

La sobrassada es torna blanca en temps de globalització i bombolles. *Acorar*, l'exitós monòleg de **Toni Gomila** dirigit per **Rafel Duran**, ha tornat a **La Seca fins al 2 de juliol**. Un cant líric i còmic a Mallorca, una bufonada trista i rotunda sobre la degeneració del paisatge. Vet aquí cinc píndoles amb un grapat de virtuts de l'obra, i algunes relacions obertes per l'espectacle.

— Toni Gomila, autor i actor a 'Acorar'

La llengua

Sabeu què vol dir "acorar"? El Pompeu Fabra no ho explica. Coneixeu què és la "mestrança"? És química, però no del Sónar. L'"hora baixa", el "ca", "noltros"? El teatre d'*Acorar* du, en primer lloc, a un paisatge del llenguatge. Gaudireu sentint com s'elevan els mots mallorquins de Toni Gomila, autor i actor, amb un accent ple de sorra, d'aigua, de la plàstica barroca de les branques i els branquillons. I de sobte, ens ofereix tot de fulles verdes esplendoroses. Gomila va concebre l'obra mentre assajava el *TOT* de **Rafael Spregelburd** a Argentina, i l'ambició excelsa i desbordant d'aquest se li va encomanar, vistos els resultats.

L'antropologia

Sembla un text fruit de l'observació atenta al llarg de dies i d'anys del ritual de la

L'antropologia

Sembla un text fruit de l'observació atenta al llarg de dies i d'anys del ritual de la matança del porc, dels personatges que s'hi troben, de les actituds mil·lenàries i circumstancials dels habitants de l'illa. Des d'una estança en un racó de poble, Gomila fa un salt d'escala i ens obre els telons de tot un món, el d'aquí i el d'ultramar. Si **Justo Molinero** es ventava de "lo nuestro", i **Gerard Piqué** ven una hamburguesa de la marca "Natrus", *Acorar* parla de "lo nostro" amb humor, malenconia, alegria i ràbia.

— Antoni Gomila interpreta 'Acorar' a La Seca

Local-global

Per la riquesa del lèxic dit amb gràcia i l'àmplia visió antropològica dita amb matisos, el monòleg aquest comparteix l'estatus de patrimoni cultural contemporani D.O., cant de cigne rural i retorn bord al paradís corromput, tal com passa de tant en tant amb propostes i obres que fan revifar una vegada i una altra, i a la vegada, la llengua, la cultura, el sentit i l'ànim (potser no s'assolirà l'estat propi, però l'estat d'ànim ja està clar). D'això en seria un altre cas recent la novel·la pampalluguejant *Picadura de Barcelona* (2014) de l'empordanès **Adrià Pujol Cruells**: oasi literari on els assedegats de Can Fanga, amb l'idioma grisós i gastat, la poden passar bevent fins a emborratxar-se.

Turismes

I una altra feliç coincidència: el text de Gomila torna quan **Carme Riera** ha publicat *Les darreres paraules*, sobre l'arxiduc **Lluís Salvador d'Habsburg**, el fill del gran duc de Toscana i cosí de l'emperadriu Sissi, i que es passejà per l'illa amb posat d'aristòcrata *hippy* i preveient un turisme *slow* i *eco* que el present no ha respectat. Per cert: en Lluís Salvador va construir una mansió que després va

comprar l'actor **Michael Douglas**.

La pèrdia

Acorar va d'un paisatge en extinció... o potser ja extingit del tot. Diu el narrador que tot es torna silenci quan s'obliden els mots i les cançons, i que els paisatges desapareixen. No sabem si és massa tard, però en tot cas l'artefacte teatral és un text ecològic, sostenible, orgànic, on es proposa un 3 en 1: personatges, paisatge i metàfora són tot u en els mots dits per aquesta mena de bufó medieval, amb una simple tela bruta com a fons, als antípodes dels DJs de **Magaluf**. Diu Gomila del jovent d'ara que "no destrien pomeres, pereres, cirerers, alzines ni oms; només diuen arbres. No destrien un mussol, una òliba, un tord, una mèrlera, un pinsà o un sebellí; només diuen ocells. I d'aquesta ignorància en basteixen una seguretat ben falsa". Tal com succeïa amb *Esquena de ganivet*, que Pep Tosar dedicà el 2004 a **Damià Huguet**, la tristesa aquí està plena de tendresa, i és de les cicatrius que neix un sentit sentit de debò.

Idò!